

INSPIRÁCIÓK A KŐFALON INNEN – AZ ÓPERENCIÁN TÚL

Alkotás az "Artist in Residency" tükrében – Szabó Klára Petra

Dilágjáró – képzőművész, aki látásmódját, technikai eszköztárát a világ legkülönbözőbb pontjain létrehozott művész-rezidenciákon gazdagította. Alkotásait akvarellal készíti, de a modern média eszközeit használva átlépi a festészet statikusságra épülő hagyományait. Sokszínű és kísérletező nyitottságát az alázat, a finom visszafogottság és a technika által megkövetelt precizitás fogja keretek közé.

Naturalisztikus ábrázolásmódja az önreflexív, szürreális-meditatív állapotokat anyagszerű valósággá formálja. Sajátos képi világa utazásai hatására keleties fűszerezésű belső monológok, melyeket finom aprólékossággal, kellemes komponáltsággal jellemez.

Alkotásairól, az alkotói folyamatról és az ehhez szorosan kapcsolódó kalandos utazásairól mesél nekünk Szabó Klára Petra.

Elképesztő sikereket értél el a szakmában, amihez gratulálok! Gyermekkor óta festőnek készülsz? Mikor történt az "elhivatódás", ha lehet ezt így nevezni?

Igen, már egészen kicsi korom óta festő szerettem volna lenni. Mindig ez volt az álmom. Amióta az eszemet tudom, rajzoltam vagy festettem. Szerencsére a családom is mindig támogatott ebben.

Az akvarell nagyon nagy alázatot, aprólékosságot és koncentrációt kíván. Volt olyan technika vagy eszköz, amivel az akvarell előtt szívesen dolgoztál?

Sokáig a grafika érdekelt, azon belül pedig a sokszorosító grafika, a linóleum és a fametszés volt a kedvencem. Egy ideje már csak festek, de van egy japán technika, a mokuhanga, ami gyakorlatilag fametszés, de vizes bázisú tintát használnak hozzá. Picit olyan, mint az akvarell és a fametszet ötvözése. Hokusai is ezt a technikát használta és nagyon szeretném elsajátítani egyszer és alkalmazni a munkáimban én is.

PORTÉ | SZABÓ KLÁRA PETRA
FOTÓ: MANUELA CZUJEWICZ

A képeid önreflexívek. Van esetleg olyan alkotásod, ami éppen aktuálisan nagyon közel áll a szívedhez?

Általában mindig a legújabb képem a kedvencem. Viszont az utóbbi időben készült munkáim közül az animációimat emelném ki. Azok, talán a befektetett rengeteg idő és energia miatt közelebb állnak a szívemhez ebben a pillanatban.

Általában nem szeretek részletes magyarázatot fűzni a munkáimhoz, mert jobban szeretem, amikor a néző maga értelmezi azt. Valóban erősen önreflexívek a munkáim, viszont az a tapasztalatom, hogy a nyitva hagyott értelmezés miatt mégis többen azonosulni tudnak a műveimmel. (kép)

Alkotói pályád során a világ legkülönbözőbb pontjain levő művész-rezidenciákon dolgozhattál. Mesélnél egy kicsit a kezdetekről? Hol voltál először?

Az első rezidencia programom 2010-ben az osztrák Krinzing Galéria szervezésében valósult meg és Magyarországon, Petőmihályfa közelében egy birtokon volt.

Közel három hónapot töltöttem ott két másik művésszel együtt gyakorlatilag tökéletes magányban csak a munkára koncentráva. Utána 2012-ben Észtországban, illetve Japánban töltöttem el három - három hónapot.

Azóta pedig minden évben szerepeltem egy – két programon. Jelenleg Korea áll a szívemhez legközelebb. Ott 2013-ban voltam először a Seoul Museum of Art Nanji programjának keretén belül, de azóta már három újabb meghívást kaptam, így összesen több mint kilenc hónapot töltöttem kint.

Hol voltál legutóbb?

Szeptembertől november végéig Svédországban vettünk részt egy rezidencia programon Szvet Tamással, a férjemmel. Az utóbbi időben elkezdtünk közösen pályázni és kiállítani. Legutóbb nyáron, Szentendrén az Art Capital keretén belül szerepeltünk *Organika* című kiállításunkkal, aminek Szabó Noémi művészettörténész volt a kurátora.

Milyen benyomások érik a művészt egy ilyen rezidencián. Hogyan képzeljük el az együttalkotást, a kreatív kölcsönhatást?

Rám leginkább a japán- és koreai rezidenciák voltak nagy hatással. Eleve a környezet rendkívül inspiráló volt. Japánban egy buddhista szerzetessel és a családjával éltem egy hegy tetején egy templomban. Minden reggel elkerékpároztam a közeli városba, ahol a műtermem volt. Ott egymás mellett dolgoztunk a többi művésszel. Három másik művész vett részt a programon. A szervezők workshopokat szerveztek nekünk, így lehetőségünk volt találkozni helyi mesterekkel és elsajátítani néhány új technikát is. Készítettünk például lampiont, illetve washi papírt is. Hatalmas élmény volt belelátni a vendéglátóim életébe és részesévé válni a hétköznapjaiknak. Koreában már saját műtermet kaptam. Ott már teljesen magamra voltam hagyatva, ami szintén nagy élmény. Hódmezővásárhely után hirtelen Szöulban találtam magam és egyedül kellett felfedeznem a várost, ami azért eléggé nagy kihívás volt. Szorosan tartottam a kapcsolatot a helyi művészekkel, aktívan részt vettem a különböző eseményeken (megnyitók, open studiók) és igyekeztem kapcsolatokat kiépíteni.

Van olyan pozitív vagy éppen negatív élményed, amit szívesen megosztanál velünk?

Egy-egy utazás mindig rejteget meglepetéseket. Japánban egy szimpla bevásárlás is hatalmas kihívás tud lenni. Amikor Észtországban voltam, egy romos gyárépület oldalszárnyában volt a szállásom. Itt egyik este egy pók összecsípett a hálósákomban. Másnapra annyira belázasodtam, hogy nem bírtam felkelni sem és gyakorlatilag lebénultak a végtagjaim. Térerő, internet nem volt a szobámban, a szomszédom pedig elutazott azon a hétvégén. Nem tudtam segítséget hívni és napokra elvesztettem az eszméletemet is. Senkinek sem tűnt fel, hogy eltűntem és senki sem keresett. Mire magamhoz tértem annyi erőm volt csak, hogy kimásszak a folyosóra, ahol végül rám találtak és bevittek a kórházba. Ott kiderült, hogy valamilyen trópusi pók csíphetett meg, amit valószínűleg az egyik ausztrál művész hozhatott be véletlenül a táskájában. Ma már vicces és szurreális ez a történet, hogy egy trópusi pók megcsípett Észtországban, de akkor nagyon megijedtem. Azóta mindig figyelek rá, hogy valakivel kapcsolatban legyek minden nap.

Milyen projekteken dolgoztál egy-egy ilyen alkalommal?

A rezidencia programokon általában kisebb munkákat készítek, mert sokszor a hazaszállítást is meg kell oldanom. Viszont az animációimmal ezt a problémát is ki tudom küszöbölni. Tavaly ősszel Japánban állítottunk ki Szvet Tamással, a férjemmel és ott egy közel nyolc méteres páros animációt mutattam be, amit kifejezetten a kiállító intézmény udvarába terveztem. (kép)

Hagyott lenyomatot formai, technikai vagy akár téma szempontjából munkáidon a nemzetközi környezet?

Igen. Minden alkalommal igyekszem valami új technikát elsajátítani. Inspiráció szempontjából pedig minden ország más és más, de ezeket is igyekszem beépíteni a munkáimba. Legutóbb Koreában hang modulokat építettem a képeimben. Így a festményekhez hang is lett csatolva, amit a nézők tudtak beindítani.

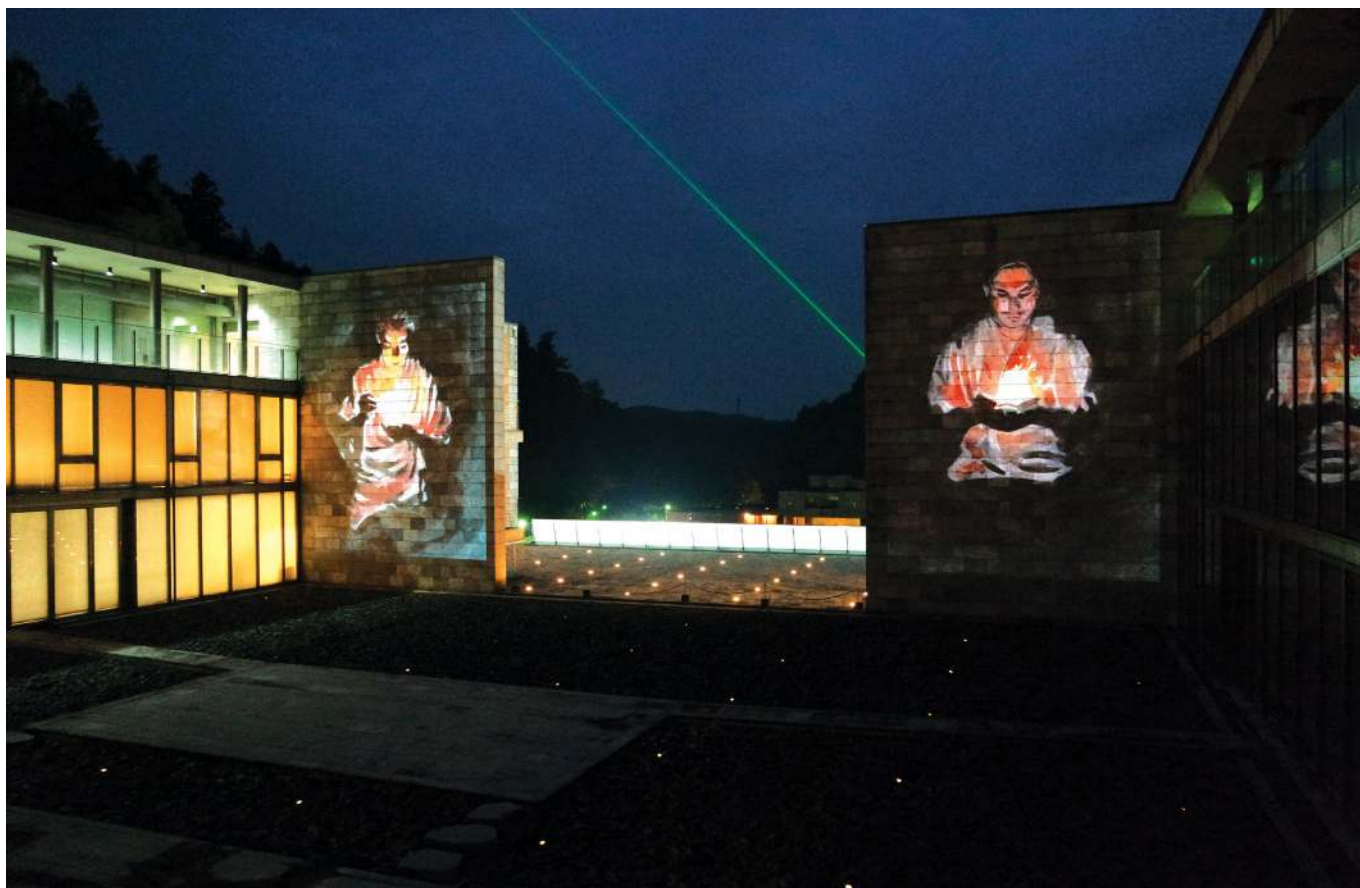
Mostanában hol tekinthették meg a képeid?

November végéig Budapesten az Oszt-rák Kulturális Fórumban volt közös kiállításom Florian Lang osztrák művésszel *Blue Sunday* címmel. A kiállítás kurátora Rieder Gábor.

Hódmezővásárhely a szülővárosod, ahová útjaid után újra és újra visszatérsz. Itt tervezel majd "letelepedni" vagy külföld is szóba jöhet később?

Természetesen nagyon szeretek utazni, de nagyon szeretem a szülővárosomat is. Jó itt élni és minden adott a nyugodt alkotómunkához. Mindig jó érzés visszajönni egy-egy ösztöndíj után. Az emberek törődnek egymással, figyelmesek és odafigyelnek a környezetükre is. Minél többet utazok, annál jobban értékelem a vásárhelyi életemet. Számunkra természetes a tiszta csapvíz, de legutóbb Koreában például olyan helyen laktam, ahol még tusoláshoz sem ajánlották a csapvizet, annyira szennyezett volt. Amikor Angliában éltem kétszer próbáltak kirabolni fényes nappal az utcán, Vásárhelyen akár éjszaka is kerékpározhatok egyedül. Japánban pedig az összes barátom elvesztette valamelyik közeli hozzátartozóját, vagy otthonát valamilyen természeti katasztrófában. Nagyon sok példát tudnék még mondani. Sokszor elmondom, de az a tapasztalatom, hogy sokan nincsenek tisztában azzal, hogy milyen szerencsések vagyunk, hogy ilyen gyönyörű helyen élhetünk! Szóval kérdésre válaszolva: igen, itt képelem el a jövőmet!

Kis Krisztina

SZABÓ KLÁRA PETRA | LUMINA IN TENEBRIS CLARIORA SUNT | 2017.

Installáció, akvarell animáció, loop. Kb. 8m x 3m

Kiállítva: Hikari Art Exhibition. 2017 | Akiyoshidai International Art Village, Akiyoshidai International Art Village, Akiyoshi, Shuho-cho, Mine-city, Yamaguchi Prefecture / JAPÁN

Fotó: Szabó Klára Petra

SZABÓ KLÁRA PETRA | AD INFINITUM | 2018.

Installáció, akvarell animáció, loop. Változó méret

Kiállítva: ORGANIKA | Szvet Tamás & Szabó Klára Petra | Ámos Imre – Anna Margit Múzeum | Art Capital 2018 | Szentendre

Fotó: Szabó Klára Petra

Helena HLUŠIČKOVÁ
| LELKIISMERET-FURDALÁS
XXI. KERÁMIA SZIMPÓZIUM, HÓDMEZŐVÁSÁRHELY